

udmærket godt lade ligge, da alle vide, hvordan Forholdet er. Disse Overskridelser ere ikke noget, der skyldes den nuværende højtærede Krigsminister. Det er noget, enhver Krigsminister maa — hvis man vilde sige det saadan — gøre sig skyldig i. Dette Udtryk „skyldig“ dækker dog ikke den rigtige Mening, i Virkeligheden er der her ingen Skyld. Naar en Sygedag koster 2 Kr. 40 Øre, medens den er budgetteret til 1 Kr. 50 Øre, og det saaledes er vitterligt for alle, at Budgetteringen er for lav, saa er der ikke noget at sige til den Ting, at der følger en Overskridelse efter.

Jeg skal nævne tre Punkter paa Krigsministeriets Budget, hvor denne Uoverensstemmelse mellem Budget og Regnskab kommer frem, uden at der kan lægges Krigsministeren noget til Last i saa Henseende. Der er Sygevæsenet, hvor der fremkommer en Overskridelse paa 163,000 Kr., og den hidrører som sagt fra dette Forhold, at man er bleven staaende ved den gamle Kalkule i Stedet for at rette sig efter de faktiske Prisforhold. Det næste er Udgiften til Hestehold, hvor der er en Overskridelse af 266,000 Kr. Der er her det samme Tilfælde. Fouragepriserne og andre Priser ere anderledes end kalkuleret. Det er ret betegnende at lægge Mærke til, at Aar efter Aar kalkulerer man 118,000 Kr. ved Salg af gamle Remonter, der er endog opført et saa nøjagtigt Beløb som 118,580 Kr. Men erfaringsmæssig er det godtgjort, at man kun faar 70—80,000 Kr. ind. Det er Forhold, som kunde rettes, men det er ogsaa noget, der kan blive staaende, naar alle ved, hvad det betyder, og ikke deraf tage Anledning til at lave Postyr til ingen Verdens Nytte. Hvis det blev rettet, vilde det virke som en Forhøjelse, men kun som en nominal Forhøjelse, af de militære Udgifter. Jeg skulde dog ikke have noget imod, om der blev skredet til denne Rettelse ogsaa under de nuværende Forhold.

Det tredje Punkt er Dislokations- og Løjrdgifter. Overskridelsen er foranlediget ved Prisforskellen mellem Budgettet og de faktiske Udgifter, nemlig 139,000 Kr. De tre Poster give tilsammen 528,000 Kr. altsaa omtrent hele den Overskridelse, over hvilken der er ført Anke i den socialdemokratiske Presse, en Anke, som vi maaske kunne vente gentagen under Forhandlingerne her i Salen. Jeg har ment det rigtigt allerede nu at paavise, at disse Anker ikke have nogen Betydning, for saa vidt de skulle opfattes som virkningsfulde Angreb paa Krigsministerens Brug af det ham betroede Budget.

Medens jeg opholder mig ved Krigsministerens Budget, ligger det nær at rette en Henvendelse til Krigsministeren angaaende de nys stedfundne Kantonnementsøvelser. Det maa vel anses for givet, at det er Krigsministerens Opgave at lade disse Øvelser foretage paa en saadan Maade, at de komme til at ligge saa nær op ad det virkelige Feltliv som muligt baade i Henseende til Øvelsernes Art og til Mandskabets Forplejning, og for saa vidt er der ikke andet end godt at sige om Planen for Øvelserne i Aar. Der er ingen, der kan indvende noget imod — tværtimod siger jeg —, at Øvelserne blive saa nyttebringende som muligt for de Formaal, for hvilke de overhovedet drives. Men det synes, som om Resultatet af disse Øvelser er faldet mindre heldigt ud. Det synes efter saa godt som alle foreliggende Beretninger i Pressen, at Mandskabet har lidt mere, end ønskeligt er, og end nødvendigt burde være, og at det navnlig har skortet paa Forplejningen, idet Trainet ikke har været til Stede der, hvor det skulde være efter Øvelsernes Ophør. Hvis det forholder sig, som det berettes, at Mandskabet i mange Tilfælde har maattet staa eller ligge ude paa de vaade Marker Time efter Time for at vente paa Marchordre til de Kvartersteder, hvor de skulde have deres Hvile maaske for Natten, og derefter, naar det endelig var kommet i Kvarter, savnede Provianten, der var alle andre Steder end netop der, hvor man havde Brug for den, kan det ikke nægtes, at der er handlet mindre heldigt, for ikke at sige absolut uforsvarligt, og jeg finder det derfor rigtigt at drage det frem og — stadig under Forudsætning af, at det, der bliver anført, er overensstemmende med Sandheden — at paatale det her i Tinget. Der er imidlertid ingen, der nærer Tvivl om — det ønsker jeg hurtigst muligt at tilføje —, at den højtærede Krigsminister har villet det bedste baade i Henseende til Øvelsernes Formaal og i Henseende til Mandskabets Vel, og jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Krigsminister saa stærkt som nogen, ja vel endog stærkere end nogen anden, beklager, hvis der er forefaldet noget her, som ikke burde have fundet Sted. Jeg berører altsaa ikke dette Forhold for at angribe den højtærede Krigsminister, men kun for at udtale Ønsket om, at hvad der her maa være begaaet af Føjlgreb eller Mangel paa Konduite, ikke skal gentage sig. Sligt volder nemlig Fortræd ogsaa ud over de Lidelser,